

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Paa Maskeraden ... (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Paa Maskeraden ... (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 165.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid74994/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Fortvivlelse

Du er Gudinden som hun svæver
I sine gyldne Himles Ly,
Hvem Cherubimer og Serapher
Paa Hænder bære i en Sky.

Jeg er den sorte, faldne Dæmon,
Fra Lysets Engle-Hjem forstødt,
Fordømt til Qvalerne i Dybet,
Hvor Baalet brænder evigrodt.

Min Latter skingrer over dette
Motsætningens uhyre Gab: –
Kan du engang iføres Kjødets
Og jeg en dydig Egenskab?

Jeg vælter mig i mine Flammer,
Og har det – saavidt – ganske godt
Jeg har endnu min gamle Latter
Min Djævlfrækhed, og min Spot.

Paa Maskeraden ...

Ved alle Tisler, alle sorte Slinger!
Jeg elsker dig, skjøndt du er grim og styg;
Det Ideal, min barske Sjæl forlanger,
Er i din Pukkel og din skjæve Ryg.

Jeg er en Røver, vild af Bakkenbarter;
Paa min Pistol er Hanen altid spændt;
Knipshed og Dyd er mine Contraparter,
Og med et Smuthul er vi begge tjent.

165

Ved alle Tudser, alle Skovens Knaster!
Jeg elsker Vorten paa din Næsetip,
Jeg elsker Øiet med det sorte Plaster,
Og giver ei paa Knokkelhaanden Slip.

Før mig derind, hvor dine Potter koge,
Hvor Marrekatten slikker paa sin Klo!
Ved alle Edderkoppe, alle Snoge!
Som i et lille Helved skal vi boe.

Ei for din Negl, din Toffelhæl, jeg gruer,
Og ikke for din Tunges hede Gift –
Jeg vil derind, hvor Lampen blaag luer
At tyde dine Rynkers Runeskrift!

Der vil jeg i din Grimhed mig forgabe
Som sund Fornuft i det Urimelige
Og der det lange Hexekys vil skabe
Mig Evigheden i det Timehige.

Hemisphærerne

Den Himmel, jeg har henrykt kaaret,
Som Jordens, er i Kugler skaaret;
Men de er blændende, ei blaa,
Kun med en svag, en blaag Aare paa.
De har ei Sol, men vel en Kreds af Rødme,
Der straalers Liv og sprudler Sødme;
Dem ingen Astronom betragter nøie,
Men vel min Drengs det brune Øie.
De dækkes stundom af en Sky,
Snart heelt, snart halvt – men den maa fly.
For Storme har de intet Rum,
Skjøndt bølgende som Havets Skum.
Lynglimt man oier ikke der –

166